तदेतदुक्तं पद्मे ऽस्मिञ्छुक्ले चन्द्रवतीरिमाः ।
रात्रीर्दश प्रतीक्षध्वं संगमानुचिता इति ॥ ४७ ॥
इत्याश्वास्य स तं राजपुत्रं मन्त्रिसुतस्ततः ।
विक्रीय गुप्तं हस्तस्थं काञ्चनं किं चिदापणे ॥ ४८ ॥
5 वृद्धया साधयामास महार्हं भोजनं तया ।
ततस्तौ बुभुजाते द्वौ तत्तया सह वृद्धया ॥ ४९ ॥
एवं नीत्वा दशाहानि जिज्ञासार्थं पुनः स ताम् ।
पद्मावत्यन्तिकं वृद्धां मन्त्रिपुत्रो विसृष्टवान् ॥ ५० ॥
सापि मिष्टान्नपानादिलुब्धा तदनुरोधतः ।
10 गत्वा वासगृहं तस्या भूयो ऽभ्येत्य जगाद तौ ॥ ५१ ॥
इतो गत्वाद्य तूष्णीमप्यहं तत्र स्थिता तया ।
युष्मत्कथापराधं तमुद्भिरत्या स्वयं पुनः ॥ ५२ ॥
सालक्तकाभिस्तिसृभिः कराङ्गुलिभिराहता ।
उरस्यस्मिन्नथैषाहमिहायाता तदङ्किता ॥ ५३ ॥
15 तच्छ्रुत्वा राजपुत्रं तं स्वैरं मन्त्रिसुतो ऽब्रवीत् ।
मा कार्षीरिन्यथा शङ्कामस्या हि हृदये तया ॥ ५४ ॥
सालक्तकाङ्गुलीमुद्रात्रयं विन्यस्य युक्तितः ।
रजस्वला निशास्तिस्रः स्थिताहमिति सूचितम् ॥ ५५ ॥
एवमुक्त्वा नृपसुतं मन्त्रिपुत्रस्त्र्यहे गते ।
20 पद्मावत्यै पुनस्तस्यै वृद्धां तां प्रजिघाय सः ॥ ५६ ॥
सा गता मन्दिरं तस्यास्तया संमान्य भोजिता ।
प्रीत्या पानादिलीलाभिर्दिनं चात्र विनोदिता ॥ ५७ ॥
सायं च यावत्सा वृद्धा गृहमागन्तुमिच्छति ।
उदभूद्भयकृत्तावत्तत्र कोलाहलो बहिः ॥ ५८ ॥
25 हा हा भ्रष्टो ऽयमालानाज्जनान्मञ्चन्प्रधावति ।
मत्तहस्तीति लोकस्य तत्राक्रन्दो ऽथ प्रुश्रुवे ॥ ५९ ॥
ततः पद्मावती सा तां वृद्धामेवमभाषत ।
स्पष्टेन हस्तिरुद्धेन गन्तुं युक्तं न ते पथा ॥ ६० ॥
तत्पीठिकां समारोप्य बद्धालम्बनरज्जुकाम् ।
30 बृहद्गवाक्षेणानेन त्वामत्र प्रक्षिपामहे ॥ ६१ ॥
गृहोद्यानं ततो वृक्षमारुह्यामुं विलङ्घ्य च ।
प्राकारमवरूढान्यवृक्षेण स्वगृहं व्रज ॥ ६२ ॥